

ПИТЪР ХЕЛЪР

**КУЧЕШКИТЕ
ЗВЕЗДИ**

ПИТЪР ХЕЛЪР

**КУЧЕШКИТЕ
ЗВЕЗДИ**

ЕКСЛИБРИС

Кучешките звезди
© 2012 Питър Хелър

Превод Борислав Стефанов
Корица Николай Пекарев
Снимка на автора Майкъл Лайънстар

Всички права запазени.

The Dog Stars
Copyright © 2012 by Peter Heller
Author's photo © Michael Lionstar

Published by arrangement with Anthea
Agency and The Robbins Office, Inc.

All rights reserved.

ISBN 978-954-8208-99-4

Първо издание 2013

© Екслибрис 2013

Ha Kum

КНИГА ПЪРВА

I

Поддържам Звяра в изправност, държа достатъчно 100LL в наличност, предвиждам нападения. Достатъчно млад съм, достатъчно стар. Повече от почти всичко обичах да ловя пъстърва.

Казвам се Хиг, само едно име. Големия Хиг, ако ви трябва второ.

Ако някога съм се будил със сълзи от някой сън, а не казвам, че съм го правил, то е, защото пъстървите ги няма, всичките. Сивени, дъгови, речни, хибриди, всичките.

Тръгна си тигърът, слонът, маймуните, павианът, гепардът. Синигерът, фрегатата, пеликанът (петнистият), китът (сивият), гугутката. Тъжно, но. Не плаках, докато и последната пъстърва не отплува нагоре по течението, може би в търсене на по-хладна вода.

Мелиса, жена ми, беше стара хипарка. Не чак стара. Изглеждаше добре. В тази история тя можеше да е Ева, но аз не съм Адам. Аз съм по-скоро Каин. Не са имали брат като мен.

Чели ли сте Библията? Ама да седнете и да я прочетете като книга. Погледнете Плач Иеремиев. Дотам сме я докарали, общо взето. Общо взето плачем. Общо взето си изливаме душата като река.

Казвах, че накрая ще стане по-студено, след като се затопли. Много по-студено. Още си чакам. Пълна е с изненади тази стара Земя, големи изненади, редят се една след друга още отпреди да се отдалечи от Луната, която кръжи ли, кръжи като женската на застрелян гъсок.

Вече няма гъски. Няколко. Миналия октомври чух познатото крякане привечер и ги видях – пет на фона на студеното кърваво и синьо над хребета. Пет за цялата есен, и си мисля, следващия април – нито една.

Помпам на ръка авиационно гориво тип 100LL от стария летищен резервоар, когато не пече слънце, а и камионът, който доставяше горивото, също е тук. Имам повече, отколкото Звяра може да изгори докато съм жив, ако си извършвам бойните полети само в околността – така смятам да правя, няма как. Самолетът е малък, Чесна 182 от 1956-та, голям красавец. В кремаво и синьо. Предполагам, че ще умра преди Звяра да предаде Богу дух. Ще гушна букета. Букет, събран от 30 декара поляна в край, където от сините планини тече студен ручей, пълен с дъгови и сивени.

Дотогава ще си правя обиколките. Отлитам и се връщам.

★

Имам съсед. Един. Само двамата сме на едно малко летище на няколко километра от планините. Полигон, на който са построили няколко къщички за хората, които не могат да спят без самолетчетата си, както играчите на голф спят при игрището. Бангли е името на регистрационния талон на стария му пикап, който вече не върви. Брус Бангли. Намерих го в жабката, докато търсех манометър, който да нося със себе

си на Звяра. Адрес в Уийт Ридж. Обаче не му викам така, какъв смисъл има, само двамата сме. Сами сме в радиус от тринайсет километра – толкова е откритата прерия до първите хвойнови гори в полите на планината. Казвам просто Ей. Над хвойните има дъбове, а след това черни гори. Е, кафяви. Проядени от бърмбари и изсъхнали. Сега доста от дърветата са мъртви, поклащат се като хиляди скелети, стенат като хиляди призраци, но не всички. Има късове зелена гора и аз съм най-големият им почитател. Викам за тях из равнината. Хей, хей, хей, вирей, вирей, вирей! Това е бойната ни песен. Така викам през прозореца, когато летя ниско. Зелените части се разрастват година след година. Животът не се дава, ако го насърчиш само мъничко. Бих могъл да се закълна, че ме чуват. Махат ми в отговор, махат с оперените си ръце напред-назад, отпуснати надолу, напомнят ми на жени с кимона. С мънички или никакви стъпки, махат, махат отпуснати ръце.

Качвам се пеша, когато мога. При по-зелените гори. Странно ми е като го казвам: не е като да трябва да си освободя място в графика. Отивам, за да дишам. Другия въздух. Опасно е, мога да мина и без този приток на адреналин. Виждал съм следи от вапити. Сравнително скорошни. Ако още се намират вапити. Бангли казва, че няма начин. Има, но. Не съм виждал. Виждам много елени. Взимам карабината, 308-ца, и застрелвам някоя кошута, и я завлачвам обратно в един каяк, от който изрязах палубата, за да стане на шейна. Зелената ми шейна. Елените останаха, както и зайците и плъховете. И овсигата остана, май това е достатъчно.

Преди да се кача пеша, прелитам два пъти. Един път денем, един път нощем, с очилата. С тях доста лесно се вижда през дърветата, ако не са много гъсти. Хората изглеждат като пулсиращи зелени сенки, дори ако спят. По-добре да проверявам.

После завивам на юг и на изток и се прибирам от север. Обикалям до педесет километра, поне ден пеша. И все е открит терен, все равнини, трева, и градински чай, и цветни храсти, и старите ферми. Полята, кафяви кръгове като отпечатъци от патерица, избледняват в прерията. Живи плетове и ветроломите, половината дървета изпочупени, съборени, няколко все още зелени до някое изворче или покрай поток. И тогава казвам на Бангли.

Покривам тринайсетте километра, като влача празната шейна, за два часа, след това дърветата ме скриват. Още мога да се движа. Но обратният път е дълъг с елен. По открит терен. Бангли минава половината път и ме прикрива. Още имаме радиостанциите и още се зареждат с панелите. Японска изработка, добри са. Бангли има снайпер Шайен Тактикал, 408-ца, разположен на платформа, която той си направи. Далекомер. Този мой късмет. Оръжеен маниак. И много опасен. Казва, че може да очисти човек от километър и половина. И го е правил. Виждал съм го повече от веднъж. Миналото лято застреля момиче, което ме гонеше по равнината. Младо момиче, като плашило. Чух изстрела, спрях, оставих шейната, върнах се. Беше я отпратил назад върху един камък, имаше дупка там, където трябваше да е кръстът ѝ, беше почти разкъсана на две. Гърдите ѝ се повдигаха, пъшкеше, главата ѝ извита настрани, едно лъскаво черно око вперено в мен, не страх, само като въпрос, изгарящ, сякаш от всички видени неща, на това не можеше да повярва. Ето така. *Защо*, по дяволите?

Това попитах и Бангли, защо, по дяволите.

Щеше да те стигне.

И какво? Имах пистолет, тя имаше ножче. За да се пази от мен. Може би искаше храна.

Може би. Може би щеше да ти пререже гърлото посред нощ.

Опулих се насреща му, мислите му бяха стигнали чак до там, до късна нощ, аз и тя. Боже. Единственият ми съсед. Как мога да му отговоря? Спасявал ми е кожата толкова пъти. Работата му е да ми спасява кожата. Аз имам самолет, аз съм очите, той има оръжия, той е мускулите. Знае, че знам, че знае: той не може да лети, аз не понасям да убивам. Ако положението беше различно, от нас щеше да остане само един. Или нито един.

Имам и Джаспър, син на Дейзи, който е последната и най-добрата аларма.

Така че когато ни омръзне от зайци и слънчеви риби от езерото, убивам елен. Най-вече просто искам да се кача горе. Като в църква е, свято и прохладно. Мъртвата гора се поклаща и шепне, зелената – пълна с въздишки. Миризмата на мускус около еленови бърлоги. Потоците, където винаги се моля да видя пъстърва. Някоя мъничка. Някоя голяма, оцеляла, зелената ѝ сянка полегнала върху зелените сенки на камъните.

Тринайсет километра открит терен до полите на планините, първите дървета. Това е периметърът ни. Безопасната зона. Това е работата ми.

Така може да съсредоточи огневата си мощ на запад. Така говори Бангли. Защото високите равнини се простират на педесет километра във всички останали посоки, повече от ден пеша, но на запад са само два часа до първите дървета.

Семействата са на шестнайсет километра на юг, но не ни притесняват. Така ги наричам. Към трийсетина менонити с кръвната болест, която плъзна след грипа. Като чума, но гори бавно. Мисля, че е нещо като СПИН, може би по-заразно. Децата се раждат с нея и стават болнави и слаби, и всяка година няколко умират.

Периметърът е наш. Но ако някой се скрие. В старите ферми. В градинския чай. Върбите покрай някой поток. Както и дъретата с подмитите брегове. Веднъж ме попита: *откъде знам?* Откъде знам, че някой не се е вмъкнал в периметъра ни, в цялата тази открита земя, не се крие, не чака да ни нападне? Работата е, че виждам много. Не като дланта си, твърде просто е, а като книга, която съм чел и препрочитал твърде много пъти, може би като Библията за някои хора от миналото. Ще разбере. Някое преместено изречение. Празно място. Две точки, където трябва да има една. Знам.

Знам и си мисля: ако ще умра – няма Ако – ще е на някоя от тези разходки до планините. Докато прекосявам открития терен с пълната шейна. Застрелян в гръб със стрела.

Бангли отдавна ми даде броня, една от жилетките в арсенала му. Има всякакви такива работи. Каза, че ще спре всякакви пистолети, стрела, но при пушките зависи, дано имам късмет. Помислих си за това. Би трябвало да сме единствените живи хора освен семействата в поне стотици квадратни километри, единствените оцелели, дано имам късмет. Така че нося жилетката, защото е топла, но ако е лято, обикновено не го правя. Когато съм с нея, се чувствам сякаш чакам нещо. Бих ли стоял на перона, за да чакам влак, който не е пристигал от месеци? Може би. Понякога цялата тази работа ми изглежда така.

В началото беше Страхът. Вече не толкова грипът, вече ходех, говорех. Не говорех чак толкова, но тялото ми беше здраво, а ума – вие преценете. Две цели седмици висока температура, три дни между 40 и 41, знам, че ми свари мозъка. Енцефалит или нещо такова. Горещо. Мисли, които преди се разбираха и се чувстваха у дома си заедно, сега бяха смутени, неуверени, потиснати, като онези рошави норвежки понита, за които бях чел, и които един руски професор беше преместил в северен Сибир. Опитвал се да пресъздаде ледниковата епоха, с много трева и фауна и малко хора. Ако знаеше какво се задава, щеше да си намери друго хоби. Половината понита умрели, предполагам от мъка по скандинавските гори, половината постоянни в изследователската станция, където ги хранели със зърно, и пак умрели. Така са мислите ми понякога. Когато съм напрегнат. Когато нещо ме тормози и не спира. Доста добри са, имам предвид, че действат, но много пъти се чувстват не на място, някак тъжни, понякога се чудят дали не трябва да са на десет хиляди километра от тук, на място с милион квадратни километра студена смърчова гора. Понякога нямам доверие на мислите си, може да хукнат към гъсталака. Вероятно не и мозъкът ми, вероятно е нормално за това положение.

Не искам да се обърквам: минаха девет години. Грипът уби почти всички, после кръвната болест уби още. Тези, които останаха, обикновено Не Са Добри, затова живеем тук, в равнината, затова патрулирам всеки ден.

Започнах да спя на земята, заради нападенията. Оцелелите май го бяха харесали на картата. На голям поток, да. Значи вода, да. Сигурно има гориво, да. Понеже е летище, да.

Всеки, който е чел нещо, знаеше, че е и пример за устойчива енергия, да. Всяка къща – с панели, а ОВБ се захранват предимно от вятър. Да. ОВБ значи Оператор на въздушната база. Можеше да го кръстят Шефа на летището. Ако знаеха какво се задава, нямаше толкова да усложняват всичко.

Награпниците идваха предимно нощем. Идваха поединично или в групи, но идваха с оръжия, с ловни пушки, с ножове, идваха при светлината, която оставях на верандата. Като мухи на мед.

Имам четири шейсетватови панела на къщата, в която не спя, така че една диодна лампа за цяла нощ не е проблем.

Не бях в къщата. Спях под одеяла, на откритата земя зад насипа на стотина метра от там. Старо летище – навсякъде е откритата земя. Тихото ръмжене на Джаспър. Той е кръстоска с австралийско пастирско куче и има страшен нос. Събуждам се. Сигнализирам на Бангли по радиостанцията. Май за него беше като спорт. Прочистваше му системата, както за мен качването в планините.

Беше висок насип, просто голяма купчина пръст, направихме го по-висок. Достатъчно, че да се ходи зад него. Бангли идва спокойно и се намества до мен при върха, където вече гледам с очилата и надушвам стържещото му дишане. Той също има очила, цели четири чифта дори, даде ми един. Каза че при такава употреба, диодите ще издържат десет години, може би двайсет. Какво ще стане тогава? Миналата година чествах четиресетия си рожден ден. Джаспър получи черен дроб (сърна), аз изядох консерва с праскови. Поканих Мелиса и тя дойде както обикновено, шепот и тръпка.

След десет години добавката вече няма да държи горивото достатъчно прясно. След десет години ще съм свършил с всичко това. Може би.

Половината пъти, ако Луната грее или ако има звезди и сняг, на Бангли не му трябва очилата, има си червената точка, просто я наглася на някой от движещите се силуети, на неподвижните, които клечат, шепнат, наглася я на сянката до стария контейнер, поставя червената точка върху тяло. *Бам*. Не бърза, планира реда им, бам бам бам. Дишането става потежко, по-стържещо, точно преди. Сякаш ще изнасили няко-го, което в известен смисъл си е така.

Най-голямата група, която сме имали, беше от седмина. Слушах как Бангли, който лежеше до мен, броеше тихичко. Мамка му и магаре, промърмори и се подсмихна, както го прави, когато не е доволен. Е, когато е много по-недоволен от обикновено.

Хиг, прошепна, ще трябва да се включиш.

Имам полуавтоматична AP-15-ка, добър съм с нея, той ми даде нощен оптичен мерник. Само...

Направих го.

Трима от тях оцеляха след първия залп и след това започна първата ни истинска престрелка. Но те нямаха нощно виждане и не познаваха терена, та не отне много време.

Така започна спането навън. Никога нямаше да ме хванат натясно в къщата. Драконът спи върху купчина съкровища, но не и аз. Аз стоя малко встрани.

След второто лято поспряха, като да затвориш кранче, кап-кап. Може би един посетител на сезон, после николко. Никой почти година, после група от четирима десперадоси, които почти ни видяха сметката. Тогава започнах да летя често, като работа.

Сега няма нужда да спя на земята. Имаме си система, спокойни сме. Страхът е като спомен за повръщане. Не можеш да си спомниш колко лошо е било или че едва ли не си се молил да умреш. Но го правя. Спя на земята. Под купчина одеяла зимата, която тежи може би десет кила. Харесва ми. Не съм затворен. Все още спя зад насипа, все още оставям лампата да свети, Джаспър все още се свива при краката ми, все още сънува и скимти, все още трепери под своето одеяло, но мисля, че вече е почти глух и безполезен като аларма, за което ще си мълчим пред Бангли. С него не се знае. Той таи. Може би му е неприятно, че делия месо, кой знае. За него от всяко нещо има полза.

Преди имах книга за звездите, но вече нямам. Паметта ми помага, но са само проблясъци, ха. Затова си измислях съзвездия. Измислих Мечка и Козел, но може би не където трябва да бъдат, измислих няколко за животните, които имаше преди, тези, за които знам. Измислих едно за Мелиса, цялата стои горе, висока и ми се усмихва сякаш, и ме гледа през зимните нощи. Гледа ме, докато скреж се начупва в миглите ми и се извива в брадата ми. Измислих едно за Ангелчето.

★

С Мелиса живеехме край едно езеро в Денвър. На седем минути от центъра, голямата книжарница, ресторантите, киното, харесваше ни. През големия прозорец на малката къща

виждахме трева, вода, планини. Гъските. Имахме местно ято и едно от канадски гъски, което идваше наесен и напролет в големи букви V, смесваше се с местните, може би се чифтосваха, после продължаваше. Пак излиташе на шумни буйни вълни. Различавах преминаващите от дивите. Така си мислех.

През октомври, ноември, когато се разхождахме около езерото преди вечеря, си ги посочвахме един на друг. Мислех, че тя все бърка. Малко се ядосваше. Беше толкова умна, но не познаваше гъските като мен. Никога не съм се имал за много умен, но винаги е имало разни неща, които просто си знам.

Когато си взехме кученцето – Джаспър, излязох прав: той погваше дивите, които бяха плашливи, но не и злобните местни. Поне това беше моята теория.

Нямахме деца. Тя не можеше. Ходихме на лекар. Опита се да ни продаде лечения, но отказахме. Бяхме си достатъчни само двамата. Но тогава се случи, като чудо. Забременя. Бяхме свикнали един с друг и не мислех, че някога мога да обичам някого повече. Гледах я как спи и си мислех: „Обичам те повече от всичко“.

Някъде по това време, докато с Джаспър бяхме за риба по реката, стигнах максимума. Наистина чувствах, че сърцето ми ще се пръсне. Пръсването е различно от разбиването. Сякаш няма как да побере колко красива. Не това, не само красотата. Начинът, по който пасвах тук. Малката ивица гладки камъни, наклонените скали. Мирисът на смърч. Малките сивени, които тихо се въртят в черната вода на вира. Дори няма нужда да благодариш. Просто бъди. Просто ходи за риба. Просто върви по потока, стъмва се, застудява, всяко нещо е частичка. От мен, някак.